

« كانت خالتي جبرائيلًا تحمله داخل حقيبة ، وبعد الوجبة كانت
تقدم له بكل احترام وحب شيكولاتة ٠٠٠٠ » .

وتقول في مكان آخر :

דומה שאפילו כוס מים לא נהגנו ליטול בעצמנו. הנוקק לכוס
מים היה מצלצל בפעמון ומבקשו מידי הסודאני, אשר בצעדים
בלתי-נשמעים היה צץ מתאום בחדר, מלוא קומתו האמלה
ובגליפתו הלבנה. החנורה חנורה אדומה, כאשר בידו טס כסף
ועליו כוס מים מהבילי-ציגות.

(14)

« ويخيل الى انه حتى كوب الماء لم نتعود أن نحضره بأنفسنا .
ومن كان يريد كوبا من الماء كان يضغط على الجرس ويطلب السوداني ،
الذي يظهر فجأة في الحجر ، بخطوات غير مسموعة ، بقامته السوداء
المنتصبة وجلبابه الأبيض وحزامه الأحمر ، ويحمل في يده مسينية
فضية عليها كوب من الماء ينبعث منه بخار بارد » .

وهكذا عبرت راجل مكابي عن آحاسيسها ابان الفترة التي قضتها
من حياتها في مصر ، تلك الفترة التي أحببت فيها أهلها وتعاطفت معهم
ومع قضاياهم ضد المستعمر الأجنبي فقالت :

אבחדמנויות הלא נדירות של ביקורים בכפרים המצויים עם אבא, מרד נעורי היא
גואה בתוכי כאשר נחו עיני על מעדרים אלה, שבידי הפאלחים היחפים, בצעדם
באיטיות בטיס הכוצי והדביק. אם לא הצליח שלטון המהפכה המצרית לזקוף את קומתו
של הפלאח הזה מעל למעמדו ולשלפו מתוך טיס שדהו ומתוך ביצות האורז ושיעבוד
קטיף הכותנה - לשווא כל המליצות. ראיתי כפר שלם, שקוע בעבודת שתילת האורז,
גב כפוף, פניו חסרי הכעה, עיניים עטורות זבובים. בלבי היתה איתנה החלטה,
לא איתנה מרווחים שנפחטו מאלה. לא האמנתי שהם אותבים להתגורר בבקתות הסין
חסרות החלונות, יחד עם חמורם ופרתם, כאשר התרנגולות מדלגות על הטף. לא
תאמנתי שהם בוחלים במים זורמים וחפצים דוקא ב'ברכה' שכתבור הכפר, במימיה
המרוטטים המשמשים לנסילת ידיים, לשחייה, לרחצה ולכל יתר הצרכים. אף על פי
כן היתה רווחת בין האירופים סברא ש'הם אוהבים לחיות כך'.

(15)